

Pia i lyst og nød

Pia Kjærsgaard har været en markant skikkelse i den offentlige debat i over i 30 år. Hvilket menneske bor bag den offentlige persona? Og hvad begrundes hendes holdninger? Det søger en ny selvbiografi at tegne et billede af

Af Flemming André Philip Ravn

ANMELDELSE I tiden op til Bogforum og julehandlen udgives erfaringsmæssigt stribevis af bøger. Blandt nyudgivelserne er en selvbiografi med Pia Kjærsgaards egen historie, fortalt til og skrevet af Jette Meier Carlsen, der er journalist og har håndværket til at skrive.

Pia Kjærsgaard er en person, som mange elsker at have en holdning til. Ud af hendes selvfremskilling dukker et følsomt og traditionelt tænksomt gemyt op, en hundeven, som samtidig indeholder viljestyrke, kampånd og målrettedhed. Alt dette vidste vi vel egentlig godt i forvejen, men bogen afdækker dybere lag af hovedpersonens livshistorie.

Pias tidlige barndom skildres som ubekymret og idyllisk. Læseren gives et tilbageblik i historien til, hvordan hun oplevede Danmark i 1950'erne og 60'erne. Eller rettere Østerbro, for Pia er opvokset i små, men velordnede, middelklasserammer i en tovarers lejlighed på Østerbro.

Det er en barndom næret af solide middelklasseværdier, som senere har præget hendes virke: pligt, orden, pænhed, flid og opadstræben.

Mens tilbageholdenhed i det daglige var farens kendetegn, brugte moren mange penge på tøj til sig selv og børnene. Det var også kutyme at gå på konditori.

"Det var en måde, hvorpå man kunne vise, at man var en pæn familie og havde et pænt hjem, og det var vigtigt. Facaden skulle være i orden", forklarer Pia Kjærsgaard.

Men Pia var og er ikke følelig. Hun har sine egne, stærke meninger og er ikke bleg for at sige dem højt. Sit sociale instinkt begrunder hun på følgende måde:

"Jeg voksede op med gode sociale værdier og lærte, at man skulle tage sig af de svage. Når nogen ringede på døren oppe hos os på fjerde sal for at få penge til mad, lukkede min mor dem ind og gav dem både penge og kaffe".

Velstandsstigning

Pia betegner sig selv som en 'drenge pige', der gik til spejder, og som holdt af at klatre i træer, da hun var barn. Ligeledes var hun noget af en læsehøst, og siden gik hun på danseskole hos Annelle Bech på Gentofte Hotel.

Man kan her få et indre billede fra Violet Vinters danseskole i tv-serien 'Matador', skønt dette

Pia Kjærsgaard var efter eget udsagn lidt af en 'drenge pige'. Foto fra bogen.

Pia Kjærsgaard og Henrik Thorup har holdt sammen lige siden skoledagene. Foto fra bogen.

var i 30'erne. Men Pias ungdom i 1950'erne var immervæk en anden tid end i dag, en tid præget af optimisme og fremgang, skønt den stod i skyggen af Den Kolde Krig.

Forældrene levede i traditionelle konsoller, ligesom de fleste andre danskere gjorde dengang. Faren skildres som en stilfærdig og ærlig mand, der passede familiens farvehandel til punkt

og prikke, mens moren havde en mere udadvendt og markant personlighed, om end ikke så samlende et led i familien som andre mødre.

Efter krigen oplevede Danmark en velstandsstigning. Der var vækst i industri og handel. Arbejdsomhed lønnede sig, og familien klarede sig godt. Pias far erhvervede sig efterhånden velstandssymboler såsom bil og tv, og familien købte en villa på Calisensvej i Hellerup.

Livet var godt og trygt, lige ind til en dag, da Pia var 13, hvor moren fortalte, at hun havde fundet en anden mand. Familien brød sammen! Det var en traumatisk tid for Pia, der forgæves forsøgte at holde sammen på familien. Faren reagerede på bruddet med tavshed og indelukthed og var i perioder alkoholiseret.

Det var hårdt for Pia, men lillebroren Henrik led endnu mere, for "han var blød og meget følsom. Mere stille og helt sin egen". Han blev mærket for livet af skilsmissen. Skønt han en årrække levede et borgerligt liv i Ordrup, endte han sit liv på et hjem for alkoholikere på Nørrebro.

Et trygt holdepunkt

Også Pia mistede fodfæstet ved skilsmissen, men et fast holdepunkt i livet fik hun, da hun som 14-15-årig mødte Henrik. Han sang i Radiodrengekor og var af og til i tv. Han var skiftet fra Maglegårdsskolen til Hellerup Skole, hvor Pia gik, og kom til at gå i klassen ovenover.

En dag inviterede han hende i biografen, og Pia takkede ja. De gik i Vangede Bio og så 'Øst for Paradis'. Fra den dag af var de kæresten.

Pia kom tidligt ud af skolen og havde en moderne ungdom med musik, modetøj og dans. Hun tilhørte en klike, der holdt til på Hellerup Havn. Hun lyttede til popmusik og kunne lide Cliff Richard.

Med veninderne drak hun te i spandevise. Og da det blev moderne at danse, gik de på jazzhuset Vingården i det indre København. Til gengæld drak de sjældent alkohol.

Ud over kærlighed og tiltrækning, var Henrik en uvurderlig støtte:

"For mig blev min mand, Henrik, et frirum og en måde at redde mig selv på", forklarer hun. Først fik de ring, og i 1967 blev de gift, flyttede lidt rundt og fik også børn. De er gift den dag i dag og bor på Kærmindevej i Gentofte, og i hjemmet er de gammel-

Dansk Folkepartis dronning, Pia Kjærsgaard, danser på bordet, efter danskernes nej ved EURO-afstemningen er en realitet. Foto fra bogen.

For Pia Kjærsgaard har familien altid spillet en helt særlig rolle. Foto fra bogen.

dags dyder og traditioner sat i højsædet.

Pia Kjærsgaard skriver selv, at hendes omskiftelige opvækst har betydet, at orden og tryk og følelsen af at have et rart hjem betyder meget: "Jeg er tryghedsnarkoman. Kontrollfreak".

Og det bekræfter, hvad vi godt ved i forvejen, at abrupte forandringer i familiens livsstil kan indvirke traumatisk på børn, hvorimod stabilitet og faste rammer er befordrende for tryk. Det er dog ikke altid muligt at opretholde status quo, medfører forfatteren.

Til hvem?

Man kan spørge: hvem hen-

der bogen sig til? Dette spørgsmål kan måske besvares, når man tænker på bogens titel 'Fordi jeg var nødt til det'. Titlen lyder næsten som et svar på spørgsmålet: Hvorfor engagerede du dig i politik?

På denne måde synes bogen henvendt til dem, der interesserer sig for politik og for forfatterens politiske karriere. I bogen giver hun sin egen forklaring på, hvorfor hun gik ind i politik, og hvordan årene i politik er henrundet.

Pias interesse for politik blev vakt ved at se Glistrup på tv i 1970'erne. Han havde skarpe og vittigt formulerede holdninger til skattetryk, papirusseri og

'socialt nasseri'. Desuden havde Pia modstand mod indførelsen af CPR-numre og kommunalreformen i 1970, der ifølge hendes egen opfattelse havde svækket nærdemokratiet i sognene.

En del af bogen handler netop om forholdet til hendes inspirationskilde, skønt han også beskrives som en egenrådig partier og evindeligt provocateur: "Mogens Glistrup var fræk som en slagterhund, for hvem ellers ville sige, at vi skulle opstille havregrynautomater til de fattige".

Et andet sted står der "Glistrup havde lune og en humoristisk tilgang, som desværre forsvandt. Han var en personlighed. Han var stjernejurist og charmerende og helt anderledes end de etablerede politikere, der fik politik til at virke fjent og ligegyldigt".

Stridskvinden

Pia kom i Folketinget, blev en 'stridskvinde'. En stor del af bogen handler om politik, magtkampe, uforudsigelighed og velforberedthed, indvandreredebatten, politikerlede, troværdighed, 'den hellige EU-ko', politiske venskaber og fjendskaber samt modstandernes spydige kommentarer.

1990'erne var turbulente år. En kaotisk tid i Fremskridtspartiet og bruddet med Glistrup skildres fra hendes synspunkt. I 1995 stiftedes Dansk Folkeparti med Pia som 'partiets mor'. I 00'erne, under VK-regeringen, fik DF fremgang og havde positionen som den berømte tungen på vægtskålen. Pia kørte tæt parol med Anders Fogh og fik stramninger på udlændingepolitikken.

Hvis man jævnligt følger med i politik, er en stor del af bogens indhold allerede bekendt stof. Pia uddyber sine og Dansk Folkepartis holdninger og forklarer, hvad der ligger til grund for disse. På denne måde adskiller

Pia Kjærsgaard: "Fordi jeg var nødt til det". Indbundet, 335 sider. Gyldendal, 299,95 kroner.

bogen sig ikke fra andre politikeres selvbiografier.

Bogens force er, at forfatteren taler åbenhjertigt (feks. om broren Henriks sociale tragedie), men samtidigt synes bogen forudsigelig, og sagsforholdene er udelukkende skildret fra forfatterens eget perspektiv.

På denne måde kommer den til at virke lidt ensidig og lidt som en apologi. Måske er bogens formål at gøre op med visse modstanderes demonisering og vise, at den tidligere partiformand trods alt også er et helt almindeligt menneske?

Selvbiografien er velskrevet, men også meget almindelig samt dagbogsagtig sine steder, iblandt enkelte stænk livsfilosofi og carpe diem.

Bogen kan have lokalinteresse, fordi forskellige steder i kommunen omtales, og fordi Pia Kjærsgaard er en af Gentoftes fremtrædende personligheder, men derudover kræver en læsning givetvis stor interesse for politik, da politik udgør størstedelen af bogen.

Skrab og vind skønne præmier - deltag i...

JULE- & ADVENTSSKRAB

VIND REJSEGAVEKORT VÆRDI 5.000,-

Klik ind på www.villabyerne.dk og deltag...

- i konkurrencen om dejlige præmier fra den 24. november og hver dag i december.

Hovedgevinsten er et **REJSEGAVEKORT** til **apollo** rejser sponsoreret af **lokalavisen.dk**

VÆRDI 5.000

Scan koden og skrab på din smartphone eller tablet

Villabyerne